

ГОСТ "ВЕСТИ"

ЉУБОМИР МИЛИВОЈЕВИЋ, СРПСКИ МАРАТОНАЦ И ТРИАТЛОНАЦ НИЖЕ УСПЕХЕ И У ШЕСТОЈ ДЕЦЕНИЈИ

Из ината до циља

ЗАНИМЉИВ ГОСТ:
Љубомир Миливојевић

ПИШЕ: Саша ГРУЈОВИЋ

Ова необична прича почиње речима једног од најпознатијих јапанских писаца Харуки Муракамија, иначе страственог спортисте, маратонца и триатлонца: "Ако некога занима трчање, пустите га, вероватно ће некада сам почети да трчи, али ако га не занима, колико год му свесрдно препоручивали, од тога неће бити ништа. Маратон није спорт створен за све. Човек не постаје тркач зато што му то саветују. Човек, једноставно, постане тркач!"

Управо се у овим речима и крије животна прича 56-годишњег Љубомира Миливојевића, рођеног Београђанина, којег је пут довео до Цириха и Швајцарске, где данас живи са породицом. Бави се маратоном и триатлоном. Његова прича не би била нимало необична, да страст

Успех у Београду

Овог септембра у Београду, на Ади Циганлији, одржано је Отворено првенство Србије у триатлону 2020. Такмичење су организовали Српска триатлонска унија, Триатлонски савез Београда и Триатлон клуб "11 Три". Љубомир је учествовао и забележио одличан резултат. У категорији у којој се такмичио заузео је треће место.

коју има према трчању није открио, као и много тога у животу, потпуно случајно, у 36. години. Од тада до данас, обишао је свет, био део престижних такмичења и побеђивао, како каже, "највише себе". Насучио је да је "корак више" увек могућ.

– У Београду сам живео до 25. године, а онда сам са женом и двоје мале деце отишао у иностранство. То је још било време када није било приче да ће бити рата, 1988/89. Било је то време Анте Марковића. Однос динара и марке 1:7, добра плата... Лепо се тада живело у Београду. Сећам се да ме је тада кум питао: "Где ћеш у иностранство? Види како нам је лепо."

Ипак, како каже: "Имао је потребу да збрише." Хтео је да направи нешто у животу. После посла у Градској болници у Београду, где је радио на дијализи, одлучио је да окуша срећу ван Југославије.

– Лепо смо се тада дружили, живели, одмарали, али нешто вуче... У ствари, ја сам увек волео тај спорт, као и сви у Србији, бавио сам се кошарком, фудбалом, одбојком... Нисам уопште трчао и тада сам говорио да само будале трче. Увек

ЗАДОВОЉАН ТРЕЋИМ МЕСТОМ:
Миливојевић на Београдском маратону

сам се крио на физичком, једноставно, нисам волео да трчим. С друге стране, одлучио сам да одем са породицом. Никада нисмо размишљали да идемо, да бисмо се вратили. Желио смо да одемо, пустимо корење и помогнемо деци. Тамо сада познајем доста људи.

За разлику од многих, који у иностранство одлазе да би радили и пензију "трошили код куће", код Милојевића то није случај.

– Сви маштају да се врате, праве велике куће. Многим се деси да остваре тај сан. Направе велике куће, дођу до пензије, за то време упропасте здравље. Онда, када се врате, није то више то, а кућа пропадне за све те године. Ми о томе никада нисмо размишљали. Волимо да путује-

мо и живимо, све што смо зарадили, све смо потрошили и лепо нам је. Живимо.

Све је могуће, ако желиш

На питање "Откуд Швајцарска?", Љуба има спреман одговор:

– Имао сам позиве да одем за Немачку и радим у њиховој болници. Одбио сам. Одлучио сам се за Швајцарску. Сада, кад боље размислим, можда, због тог чуденог атлетског митинга који се одржава у Цириху преко лета и, можда, због тих таблица на аутомобилима. Као клинци смо се одушевљавали тим четвртстим таблицама са великим бројевима. То ми се баш свидело. Шалу на страну, били су то све лепо изговори да се оде. Предео сам диплому, оверио све папире код адвоката, аплицирао и отишао.

Љубомир је имао среће приликом одабира земље у којој ће да проведе живот.

– Наши људи на почетку често имају доста потешкоћа. Лично, нисам имао никаквих проблема у Швајцарској. Комуника-

ција је увек проблем, јер патиш. То се мени није десило. Ту ми је била породица, имао сам посао. У првих десет година нам је био циљ да направимо нешто са својим животом.

Током досадашње спортске каријере, Љубомир је обишао читаву Европу, био је у Кини и Америци, а све захваљујући страсти коју је открио случајно у којој никада није ни сањао. Све то у 36. години.

– Студирао сам у Швајцарској, овде би рекли менаџмент. У ствари, то је лиценца на основу које можете да водите неки тим. Први пут сам отишао од фамилије на неких десетак недеља и испоставило се да имам вре-

Први маратон претрчао сам са 36 година, за 3 сата и 29 минута, рекао сам да не смем да будем последњи и нисам био

Datum: 10.10.2020

Medij: Vesti - Frankfurtske vesti

Rubrika: Sport

Autori: Saša Grujović

Teme: Triatlon; Srpska triatlonska unija

Naslov: Iz inata do cilja

Napomena:

Površina: 1571

Strana: 38,39

ФОТОГРАФИЈЕ: ПРИВАТНА АРХИВА

Најбољи домаћин Хрватима

Љубав према трчању и атлетици учинила је да, барем на кратко, осети сјај великог такмичења, на Европском првенству у атлетици, у Цириху 2014. године.

- Швајцарци су тражили волонтере који ће прихватити да буду домаћини селекцијама из других земаља. Пријавим се, наравно због Србије и Иване Шпановић, Бекрића... Они су звезде. Ипак, ја добијем Босну и Херцеговину, која има два атлетичара и баш сам се разочарао.

Ипак, завршио је са - Хрватима.

- Срећом, мењао сам се са женом која није смела да води Хрвате, јер би јој се деčko наљутило. Одмах смо се заменили. Тада сам као домаћин провео прелепо време са њима. Била је ту Сандра Перковић и све велике звезде. Дружио сам се са хрватским атлетичарима и осетио спортски дух, који је нема везе са политиком. Видео сам како се друже наши, српски спортисти са хрватским, како се подржавају. Видео се тај неки други дух.

Том приликом пало је једно обећање.

- Тада ми је хрватска маратонка, која је била четврта у Европи, заборавао сам како се зове (Лиса Кристина Немец), позвала у Загреб. Ушли сам рекао да ћу доћи и да ћу победити. Тако је и било. Невероватно искуство.

Победио у Загребу

Љубомир је био солидан на Београдском маратону, у конкуренцији са најбољих тркачима света.

- Имао сам среће на мом првом Београдском маратону 2012. Тада сам био 12. укупно, а шести од Срба - поносом истиче Љубомир.

Миливојевић открива и анекдоту из Загреба:

- Трчао сам два пута у Загреб. Била је то специјална мотивација. За мене је то била "лична Олуја", наравно шалим се. Циљ је био на Тргу бана Јелачића, а оно Србин побеђује. Наравно, у мојој категорији за оне од 50 година.

путих такмичара, мажу ноге, професионална опрема, а ја кренуо у обичном шпорту за фудбал. Рекао сам себи: "Не смеш да будеш последњи!" Прорадио је српски инат.

И није био последњи...

- Двојицу сам оставио иза себе у тој трци на 11 км. После тога, одмах су ми предложили да се пријавим за маратон у мају и ја сам тренирао. Била је то 2000. година, а ја сам тада имао 36. Први маратон претрчао сам за 3 сата и 29 минута. Код нас маратонаца се каже: "После маратона је пре маратона." Одмах сам почео да размислиш о следећем такмичењу.

Тако је и било. Љуба је наставио "борбу са самим собом" решен да "пређе границу". Мотиви су му били различити, а сама жеља да буде здрав и бави се спортом је пресудила.

- Има више разлога зашто се трчи маратон. Прво почнеш, да видиш да ли можеш, а онда желиш да видиш која је граница. Све те мисли везују се за циљ. Из маратона у маратон сам то откривао. Трчао сам 3,29 сати, па 3,19, 3,15, затим 3,14, 3,09, па 3,05, уследило је 3,02 и онда два сата и 59 минута! За многе, нарочито нас аматере који се не бавимо атлетиком професионално је нешто невероватно када се трчи испод три сата, а ја сам успео!

Ипак, уследила је "прекоманда".

- Само трчање утиче на организам. Брзо сам схватио да као аматеру, од прекомерног трчања, могу да ми страдају зглобови, колена... Тако сам 2004. прешао на триатлон, јер се ту и плива и вози бицикл. Километар и по пливања, 40 километара бицикла и 10 километара трчања. Тако сам комбиновао. Маратон с пролећа, а лето и септембар је било намењено за триатлон.

Никада више у Њујорку

Године нису препрека да би се бавио спортом. То са сигурношћу тврди

Веза здравља и спорта

Када није на тркачким такмичењима широм Европе и света, Љубомир је здравствени радник.

- Веза здравља и спорта је невероватна. Када погледам пацијента, чини ми се да могу да кажем ко се колико бави спортом. Чак и рекреативцима треба увек мање времена за опоравак од операција, болести, имуносистем је на вишем нивоу. На здравље утиче наследни фактор, као и начин живота. То је најбитније и на ово друго може да се утиче. Многе болести сами "зарадимо". Није тачно да се људи на Западу више баве спортом. И даље смо у мањини, али се овде то више види, пошто су они индивидуалци са добром опремом. Када је реч о колективним спортовима, ту ми више улажемо. А однос према здрављу, то је друго. То зависи од тога колико је човек образован и колико разуме како функционише организам.

Љубомир и открива авантуре у које је "упао" захваљујући овој љубави.

- Мој маратон је Циришки, који је пре 18 година први пут организован. Нисам пропустио ниједан! Ове године је требало да буде 18, али је отказан због пандемије. Поред тога, био сам баксуз. Када сам хтео да идем ван Швајцарске, прва идеја је била да трчим маратон на Кинеском зиду. Ишли смо у Пекинг, али је те 2006. био актуелан птичији грип и маратон је отказан.

То није једини баксузук.

- После тога, квалификујем се за Њујоршки маратон, као један од главних на свету. Занимљиво,

До стана у Будви преко "Вести"

Занимљиво је како је Љубомир дошао до некретнине у Црној Гори.

- Када год прођем поред киоска и видим да је остао неки примерак "Вести", купим га. Занимљиво, листајући "Вести" и огласе са супругом, кулио сам стан у Будви преко огласа из најтражнијег листа српске дијаспоре. Тада сам видео: "Продајем стан у Будви по систему кључ у руке." То ме је мотивисало да се активирам.

тамо могу да се такмиче само брзи тркачи, као и они који "дебело" плате агенцији која то организује. И, ја се са мојим брзим резултатом квалификујем и организујем све са супругом. Резервисали смо хотелску собу на Тајмс скверу, а тамо нека од оних сиљних олуја. Ураган је "потопио" Менхетн. До 38. улице све је било без струје, под водом... Они, "лопови" нису отказали такмичење, јер је то велики бизнис. Примера ради, да би трчао тај маратон, требало би да платиш седам до 10.000 евра. У птак нам поделили стартне бројеве, да бисмо у лифту хотела ви-

дели да је маратон отказан. Гледао сам како плачу људи који су годинама штедели. Никада више нећу ићи тамо.

Како сте пролазили на триатлонима?

- Такмичио сам се у Немачкој, Аустрији, Швајцарској... Конференција је ту страховита. Скупи се комплетна триатлонска елита из целог света и тешко је пробити се у врх. Суштина је борити се против самог себе.

Корона нас је затекла

Свет је последних месеци паралисала пандемија корона вируса, а Љубомир је био сведок почетка опаке заразе у болници, у Цириху којој ради.

- То је друга по величини болница и једна од највећих у Швајцарској. Мој утисак је такав да смо сви били затечени када је почело. Чули смо да је "тамо неки" вирус прешао у Италију. Гледали смо снимке, да се човек најези. Размишљао сам: "Зашто се не затворе границе?". Швајцарска је имала први случај 26. фебруара, а затворила је воз Милано-Цирих тек тамо крајем маја, јуна... То ми нисмо схватили у почетку, када смо се сви баш бојали.

Радио сам на хитном пријему, баш на удару. Водим тим од тридесетак људи и морали смо да нађемо нека решења. Динамика заражених је била страшно

велика из дана у дан. Причам само о мојој болници. То је био брзи пораст случајева.

У тим тренуцима настао је хаос у здравству.

- Нисмо имали могућности да их изолујемо, а нисмо имали ни опрему. Немци је требало да нам пошаљу маске, које су биле плаћене, а онда су повукли све, јер је требало њима. Па, Кинези су нам увалили 18 милиона маски, које нису медицинске, већ мало штите од смога. У почетку, нисмо имали ни тестове и тестирани смо само оне са очигледним симптомима. Временом се то побољшавало. Трбрало нам је две-три

недеље да решимо све те проблеме. Само смо се концентрисали на тај COVID-19. После смо имали и помагаче, дошла је војска.

Зато хвали однос према корони у домовини:

- Мере које је Србија увела су ми се страшно свиђале, стварно. У смислу брзог реаговања. У том моменту је све то стварно имало смисла да се направи. Јесте, људи су се бунили, али људи се свуда буне, поготово они који су се осећали кажњени, а то је 98 одсто људи. COVID-19 је погоднио два одсто људи. Научили смо... мало се мање бојимо - закључује Љубомир Миливојевић.

мена за себе. Почео сам да трчим и то ми се страшно свидело. Упознао сам једног момка који је већ трчао маратон, а био је десетак година млађи. Он ми је рекао: "Све је могуће, ако то желиш." То је оно што сада другима причам.

Први маратон са 36 година

Деби са професионалцима и "српски инат". Те речи остале су му дубоко урезане. Решио је да успе и то брзо!

- Шта сам ја радио? Одмах сам се пријавио за трку. Моја прича почела је у септембру, а прва трка је била у децембру. Упао сам у групу са професионалним тркачима.

Око мене много там-но-

ЛАКШЕ У ДРУШТВУ: Љубомир са другом Марком

